

Az első nem túl szép gondolat, hogy baromi bénák ezek az apostolok. Együtt töltik valakivel az időt, mondhatni együtt élnek 3 éven keresztül és pár nap kihagyás után fel sem ismerik.

Kell, hogy valamire rájövünk, már csak miattatok is:

Hajnal van, lehet, hogy még nincs egészen világos, köd is lehet, nem túl jól látják. Több mindenkire gondolnak, mert több mindenkire gondolhatnak, hogy ki áll hajnalban a parton, de Jézusra nem. Mert Jézus halott, ott voltak látták, mindennek vége. És nem is csak úgy egyszerűen vége, borzalmas kínszenvedéssel ért véget. Új életet kell kezdeni vagy a régit folytatni, az epizód végetért. Sokszorosan nehéz döntés: felnőtt férfiakra lévén szó egy kudarc után újrendezni az életet és folytatni a 3 év előtt elhagyottat. Plusz teher, hogy nem fogtak semmit egész éjszaka, már ehhez sem értenek? Teljesen bénák lenének, mindent elfelejtettek. Nézi őket valaki, lehet egy kárörvendő is akár. De lehet egy öregebb halász, egy köztisztviselőben álló halászmester, aki fiaimnak szólítja őket. Megteszik hát, amit mond, beállnak a sorba. Újra halászok, majdnem kezdők, nincs apelláta, mert kaja sincs.

És az újra kivetett háló megtelik hallal. Nem csak egy-két hal lesz benne, mert eddig annyi sem volt. Rengeteg hal van a hálóban. És leesik a „húsfiller”. Ez a történet már volt egyszer, pont ugyanígy volt egyszer. Mert ez egy „csodálatos halfogás” és ezt Jézussal éltük meg. János az első, aki rájön, Péter az első, aki indul, mert az Úr az. Ruhát kap magára, mert úgy illik. És siet Jézushoz, hagyva a halakat, mert az mindig lehet, de Jézus most van itt. És a többiek követik. Kérdés nincs részükről, mert már mind rájöttek.

A parton sül a hal és van kenyér. Mintha ilyen is lett volna már: hal és kenyér. És Jézus ugyanazt mondja: hozzatok a halból, bár már sül is. Egy újabb párhuzam. Akkor tudunk enni, akkor van vendégség, ha beleadjátok a magatokét. A tettek is tőlem van, de a lényeg, hogy magatok adjátok be a közösbe. Értem és mindenkiért. Azért, hogy lehessen vendégség.

Csoda csak akkor van és csak általunk, a mi közreműködésünkkel van, ha mi beleadjuk a magunkét. Mindenünket, ami van, mint a kenyérszaporításakor. Isten csak velünk együtt tudja/akarja tenni amit mi csodának látunk.

És a tanítás: minden fontosat tudatokra adtam, már csak ismétlés van, mint emmauszi úton. A lényeges dolgok megisméltődnek és még ki tudja hányszor meg fognak ismétlődni, és Jézus ott lesz velünk, mert nem halt meg örökre, mert feltámadt.

Beállok-e a sorba, elfogadom-e a többieket és tanácsaikat, ha együtt akarok velük focizni? (Totya után szabadon)

Beleodom-e mindenem a Jézus-ügybe vagy titkon azért spájzolólok egy kicsit, mondjuk a családomnak?

Mire gondolok a misén, amikor mormolom a kötött szöveget, hogy hittel vallom feltámadásodat...? mikor?...hol?...kinek?

Pálinkás Orsi-Laci, Budapest